Ч. 151. Субота 22 (9) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З засїданя ради державної. — Парляментарні справи.

На другім засїданю палати послів в середу по вильосованю девятьох верифікацийних відділів зарядив президент Фукс відчитане правно-державних застережень Чехів, Хорватів і Сербів, а в дальшій черзї правно-державної заяви галицких і буковиньских Українцїв, яку вніс „Український Союз“.

Заява українсько-руских послів звучить:

Підписані українсько-рускі посли з Галичини і Буковини стверджують в нагоди отвореня нової сесиї державної ради, що відзискане в 1772 р. на основі приналежности до угорскої корони руске королївство Галич і Володимир мало бути на основі найвисшого декрету з дня 2 серпня 1830 р. злучене з Буковиною в окрему руску провінцию і мало на основі конституциї з 4-го марта 1849 р. одержати окремий сойм. Той природний розвій, котрий мав вести до самоуправи українсько-руского народа, заколотила злука провінциї Галича і Володимира з приналежними до ческої корони князївствами Осьвенцїмом і Затором і Великим князївством Краківским, а утворено неприродний стан, тому що зовсїм ріжні з історичного і народного огляду краєві области о диаметрально суперечних правно-політичних напрямах злучено в одну провінцию величезних розмірів, а вкінци самий українсько-руский нарід супротив всяких постанов державних основних законів, виставлено на жертву майоризациї в галицкім соймі.

Тим способом весь загал українского населеня на его прадїдній земли позбавлено змоги розвою, а его силу спаралїжовано, до чого причинило ся в великій мірі австрийске правительство санкционованем для Галичини виїмкових законів, утворенем институциї польского міністра-земляка і толерованем самоволї галицкої адміністрациї. Так само при введеню нового виборчого закона утворено в Галичинї для Русинів-Українцїв окремішні постанови і вкорочено їх права, тому що належне їм число мандатів обкроено о половину, до сего в наслїдок переведеня в Галичинї в незаконний спосіб останних виборів до державної ради обмежено ще більше належне Русинам-Українцям мінімальне число мандатів. Ті факти змушують нас, українсько-руских представників з Галичини і Буковини, части українсько-руского народа, котрий треває при своїй самостійности, до заяви, що стоїмо при своїх стремлїнях, які мають на метї народну областну самоуправу і безпосередну приналежність до австрийскої держави і застерігаємо ся против штучної, не опертої на ніякім історичнім праві злуки або подїлу нашого народа при помочи засади краєвої автономії та протестуємо против розширеня краєвої автономії, против виїмкових законів в Галичинї і против обмеженя нашого представництва в наслїдок незаконного переведеня виборів. З тою засторогою вступаємо до палати послів. Всїми способами будемо стреміти до усуненя заподїяної Русинам-Українцям кривди і до відзисканя наших політичних і народних прав.

При кінци відчитано правно-державне застережене москвофільских послів Маркова і Куриловича.

В часї відчитуваня того застереженя, чути було крики з ріжних сторін палати.

На сім засїдане скінчило ся. Слїдуюче засїдане в пятницю о год. 12 вполудне.

Палата панів радила в середу під проводом през. Віндішґреца. Вказуючи на слова привіту в престольній промові Цїсаря, зложив кн. Віндішґрец серед оплесків палати желаня Монархови і просив палату, щоби у відповідь на престольну промову вислала у відповідній дорозї чолобитню Монархови. Палата приняла се оплесками.

Відтак приступлено до вибору цїлого ряду комісий.

Президия польского Кола відбула в середу о год. 5 по полудни довшу конференцию з п. президентом міністрів бар. Ґавчом.

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

Вестец велике село; мають там церков і школу; коло церкви є приходство, побіч неї хата дяка, війт мешкає посеред села, а на самім кінци стоїть хата громадского пастуха. За хатою простягала ся довга долина, обмежена з обох сторін горбками, порослими здебільша ялиною. Місцями видко було полянки, на котрих стояли біло-корі, ясно-листі берези, ті дївки між деревами, немов би їм там веліла природа рости на розвеселене тим сумним смерекам і ялицям, поважним букам і дубам. Посеред долини між луками і полями текла ріка зараз коло пастухової хати; єї береги були оброслі вільшиною і вербами.

Громадский пастух називав ся Яков і мешкав в тій крайній хатї з своєю дочкою Барою. Яков мав вже коло шістьдесять літ, а Бара була его перворожденою дитиною і одиначкою. Бажав мати сина, наслїдника свого імени; але коли Бара підросла, не жалував; була єму милійша як син і нераз думав собі: „Хоч то й дївчина, але все таки моя дитина; умру як чоловік і буду мати приступ до неба“.

Яков був родом з сего села. Як сирота мусїв від маленьку служити. І служив як пастух гусий, овець, коров, волів, служив як паробок і орач, аж дійшов до найвисшої степени достоїньства і став громадским пастухом. То була вже добра служба, міг оженити ся. Хату дістав на дожизнене мешкане, дрова мали єму привозити селяни аж на подвіре і міг держати собі корову. Хлїба, масла, яєць, молока, ярини, всього того діставав на тиждень. Полотна діставав що року на три сорочки і на дві пари штанів, до того пару черевиків, камізольку і сїрак, а що другий рік кожух і гуню; крім того кождих різдвяних і великодних сьвят всїлякого печива і їди більше як було на приходстві. Одним словом була то добра служба і Яков хоч був нехороший, маломовний, понурий, був би все таки дістав жінку, але він не дбав. В літї вимовляв ся, що не має коли оглядати ся за дївчатами, що мусять пильнувати худоби, в зимі довбав деревляні черевики, а вечером, коли хлопцї глядали товариства дївчат, ішов раднійше посидїти в гостинници. Колиж лучило ся, що яка з господинь прийшла до коршми за господарем, Яков тїшив ся, що нема кому по него приходити. І з того не робив собі нічо, коли его висьмівали, що він старий паробок, що буде мусїв по смерти в чистилищи пісок возити. Так минув єму сороковий рік. Тодї хтось єму натякнув, що коли умре, не маючи дітий, не прийде до неба, бо дїти суть ступнем до неба. То довго вертїлось єму в мозку, аж остаточно рішив ся і пійшов до війта та взяв собі дївчину Бару.

Бара була хороша дївчина — за молодих літ. Радо брали єї хлопцї до танцю і кількох залицяло ся до неї, але то були паробки з Драждян а не Беруня і нї один єї не взяв. Колиж єї Яков спитав, чи не схотїла би бути его женою, подумала, що має вже три хрестики за собою і хоч Яков не надто їй сподобав ся, дала єму слово, сказавши собі: „Лїпше за своїм снопом, як за чужою копою“. Побрали ся, а віїт справив їй весїле.

Уродилась їм по роцї дївчина, котру назвали по мамі Барою. Яков чїхав ся поза уши, почувши, що є дївчина, а не хлопець; але баба потїшила его тим, що дитина подібна до него як капля води.

Кілька днів по уродженю дитини стала ся в Якобовій хатї пригода. Сусїдка прибігла нагло до положницї в само полудне і найшла єї коло комина, як лежала напів мертва. Наробила крику, поприбігали сусїдки, прийшла й баба повитуха і відтерли Бару. Довідали ся від неї, що варила мужеви обід і забувши, що положниця не сьміє в само полудне рушати ся з ліжка, вийшла до кухнї, станула коло комина і варила. Аж тут зашуміло їй щось коло уший мов який злий вітер, в очах їй потемнїло, щось потягнуло єї за волосє і повалило єї на землю.

— То була полудниця! — скрикнули всї нараз.

— Коби хоч не підложила „відміни“ замість Бари — натякнула одна з них і підійшла до колиски.

Християньско-суспільний Союз німецких послів призначив до президиї посольскої палати посла Юкля і перевів політичну розправу про сучасне положенє і зазначив, що тревас дальше при засадах християньского сьвітогляду а супротив змагань до викликаня культурної боротьби в Австриї заявляє, що не має наміру заколочувати віроісповідного спокою між ісповіданями законно признамими державою, буде однак рішучо боронити прав кат. Церкви і заявляє ся против змагань вимірених против засади єдности родини і релігійного вихованя родини. Дальше заявив ся Союз против капіталїзму, надмірного впливу жидів на державні справи і вказує на вагу і значінє христ. релігії для Австриї і повтаряє заяву що до політики вільної руки, хоч не розуміє сего так, немов би Союз мав спиняти роботу в держ. раді.

На предложенє Кола польского, щоби місце предсїдателя буджетової комісиї признати Полякови, пристає христ. сусп. союз в засаді з тим, щоби і его члени були в тій комісиї відповідно заступлені.

Ческий клюб оголосив комунїкат, в якім противить ся переведеню політичної дебати в палатї послів, бо анї з престольної бесїди анї з енунцияций поодиноких партий не можна виробити собі погляду що до будучого полїтичного розвитку. Надто ухвалив клюб не займати нїякого становиска що до вибору п. Сильвестра на президента палати в тім переконаню, що також инші сторонництва при виборі віцепрезидентів займуть таке саме становище. На віцепрезидента палати призначив ческий клюб посла Жарского. Одноцїльний ческий клюб числить тепер 81 членів, без посла Заградніка, якому перед принятєм до клюбу припоручено оправдати ся з свого поведеня при виборах.

Італїяньскі і румуньскі посли відбули спільну конференцию, на якій ухвалили не відновлювати спільного союза „Unio latina“, але все таки ухвалили спільно домагати ся свого делеґата до президиї парляменту. На то становиско десиґнували спільно посла Кончія.

На запрошенє посла Лїхта зібрало ся кількох послів з німецкого національного Союза в справі обговореня справи основаня вільного союза міских послів в цїли береженя інтересів міст. Нарадам проводив пос. Доберніґ. В дискусиї обговорювано справу дорожнї і много прочих справ з области податкової і фінансової квестиї. Той евентуальний союз міских послів мав би паралїжувати роботу анальоґічного вільного Союза аґрарних послів.

Президия ческого соц. демократичного клюбу, зложена з послів Немеца, Шмераля і Томашека, віднесла ся до през. міністрів бар. Ґавча з домаганєм, щоби секретарият палати протоколував докладно ческі промови. Бар. Ґавч заявив, що тою справою займе ся поважно ще в часї лїта.

Новинки.

Львів, 21 липня 1911.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаїл Бобржиньский виїхав — як ми оногди доносили — дня 17 с. м до Коломиї, щоби наочно оглянути в околици шкоди, які поробила повінь. На двірци в Коломиї ожидали вже Є. Е. п. Намістника староста і заступник бурмістра. По звидженю бюр староства поїхав п. Намістник в товаристві кількох осіб до місць над так зв. „Чорним потоком“, де повінь лишила по собі найбільші знищеня. По пові і по снїданю, поїхав повозом здовж Прута до Снятина, а відтак в околиції Косова. Всї шкоди заподїяні повению Прута п. Намістник в кільканацятьох громадах дуже подрібно оглядав і живо інтересував ся положенєм місцевого населеня і велїв зібрати подрібні дані про висоту шкід заподїяних повению.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував радниками краєвого суду, повітових судиїв Кар. Найгофа в Бережанах для Станиславова, Адама Бачиньского для Львова, Брон. Павцевича в Городка для Золочева, Брон. Лїшку з Старого Самбора для Тернополя, Ст. Давыца в Станиславові для Тернополя, Стан. Хмелевского в Козовій для Коломиї, Сам. Пебенцаля в Станиславові для Тернополя, дра Генр. Денкнера у Львові для Станиславова, дра Фрил. Розенфельда в Рогатинї для Коломиї, Каз. Франковского в Перемишли для Бережан, Йос. Шнайдра радника кр. суду і начальника повітового суду в Малївції президентом обводового суду в Новім Санчи, повітового судию дра Ст. Вежбіцкого в Ланьцуті начальником повітового суду для Хшанова, а судию Меч. Роженьского в Бохнї, повітовим судиєю для Милївки.

— **Репертуар руского театру в Залїщиках.** Саля „Сокола“. Початок о год. 8 вечером.

В суботу 22 с. м. передпослїдна вистава „Жидівка вихрестка“, народний образ зі сьпівами в 5 дїях Тогобочного.

В недїлю 23 с. м. прощальна вистава „Чарівниця“ (Кума Марта), образ з давних часів зі сьпівами і танцами в 5 дїях Старжиньского.

— **Арештованє** галицких учеників в Росиї. З Вадовиць доносять, що з початком липня вибрали ся на прогульку в Ойцовскі гори в рос. Польщі два ученики вадовицкої гімназиї, Ґерґовіч і Новак. В Ойцові арештовано їх під замітом шпігуньства в хосен Австриї і відставлено до Олькуша. При арештованих найдено якісь записки і начерки мап.

— **З зелїзниці.** В Gazet-i Lwowsk-ій оголошує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові розданє робіт будівельних з нагоди розширеня монтовні возів в раєні варстатовім ц. к. зелїзниць державних на стациї Стрий з виїмком достави і монтованя зелїзної конструкциї і даху — в доро-

---

Вскорі всї обступили колиску, виймили дитину і стали єї оглядати. Одна сказала:

— То відміна, дивіть, має великі очи!

— Велику голову має — замітила друга.

Третя добачила короткі ноги — кожда щось иншого.

Мати налякала ся, але баба повитуха оглянувши дитину, самосьвідомо порішила, що то єї власна дитина, яку мати під серцем носила. Мимо того неодна з сусїдок полишила ся при своїм, що дитина відміняна.

Але від тої пригоди жінка Якова не могла вже поправити ся і по кількалїтнім слабованю померла. Яков лишив ся з своєю дївчинкою сам. Хоч его намовляли, аби оженив ся для малої дитинки, однако він не хотів того зробити. Плекав єї як мале ягнятко сам і добре єї виплекав. Коли трохи підросла, сказав єму пан учитель, аби єї післав до школи, а хоч Яков уважав штуку читаня і писаня злишною, то однако послухав. Цїлу зиму ходила Бара до школи, але на весну, коли настала пора пасти худобу і праці в поли, не міг без неї обійти ся. Від весни до осени бувала школа й без того по більшій части замкнена; пан учитель працював в поли, а дїти також, кілько кому сил ставало. На другу зиму Бара вже не могла ходити до школи, мусїла учити ся прясти і ткати. Бара дійшла до пятнацять лїт і нї одна дївчина в цїлім селї не могла рівняти ся з нею що до сили й величини. Єї тїло було грубих костий, сильних мязів, але при тім правильно збудоване. Гнучка була як иструг. Тїло єї було темногнїде, по части від уродженя, по части від сонця і вітру, бо нїколи навіть серед найбільшої спеки не засланяла нїчим лиця, як то робили сїльскі дївчата. Голова видавала ся велика, але то робила обильність волося, чорного як крук і грубого. Чоло мала низьке, короткий тупий ніс, уста трохи великі і округлі лиця, але здорові, червоні як кров. Зуби широкі, сильні, але чисті. Найкрасше було у неї око і саме за то мусїла від людий терпіти насьмішки. Сьміяли ся з неї, що має „волові очи“. Мала велике око, незвичайно велике, а синє як блават, обросле довгими, чорними віями. Над очима вили ся густі чорні брови. Коли Бара гнївала ся, лице єї ставало мрачне, лиш єї очи синїли. Але она мало коли гнївала ся, хиба коли хлопцї і дївчата висьмівали єї, що має волові очи; тодї очи єї гнївом палахкотїли, а деколи й заходили сльозами. Але Яков все їй говорив: „Ти дурна, що ти собі з того робиш? Я маю також великі очи. І нехай они собі будуть волові; атже то нїчо злого. Та німа товарина уміє на чоловіка милїйше подивити ся ніж ті там!“ При тім звичайно показував палицею на село.

Але в пізнїйших лїтах, коли прийшла до сили, не сьміли вже товаришки і товариші обиджувати єї, бо за кожду обиду зараз відплачувала ся. Сильні хлопцї не могли їй дати ради; де не виставала сила, там уживала всяких підступів, або помагала собі оборотностию. Так здобула собі спокій.

Бара мала в собі взагалї тілько незвичайних властивостий, що не було чому дивувати ся, коли сусїди говорили о нїй; не могучи собі нїяк витолкувати такої вдачі, почали жінки знов показувати, що то чейже якась „несамовита дитина“, а як нї, то зовсїм певно „полудниця“ мала над нею власть. Тим рішенєм цїле поведенє дївчини було поясненє і обговорене, але мало той наслїдок що селяни або бояли ся, або мерзили ся, а лиш кілька душ в селї справдї єї любили. Хто хотів єї добре допечи, говорив їй: „Несамовита Баро!“ — але кождий помиляв ся, хто гадав, що то прозвище більше єї гнїває, як кожде инше; тим она не обиджала ся і кожде инше прозвище більше єї болїло як то. Она чула богато оповідань о русалках, топельнику, відьмах і чарівницях, о лїсовисках, чортах і страхах, чула о тім між дїтьми, але не бояла ся нїчого. Доки була мала брав єї отець з собою на пасовиско і тут бавила ся цїлий божий день з псом Лишаєм, котрий по вітци був єї наймилїйшим товаришем. Отець богато з нею не говорив; сидїв і довбав деревляні черевики, часами піднимав голову і глядів за стадом, а коли не було з купі, посилав все Лишая, аби корову або ялівку завернув, що пес все робив як слїд. Коли було треба вставав сам і обійшов кілька разів стадо. Коли Бара була більша, супроводила все Лишая, а коли котра корова наставляла ся до неї з рогами, сейчас Лишай проганяв єї. Підрісши нераз на случай потреби виганяла стадо замість вітця; корови знали єї голос так добре, як Яковову трубу, недобрий бик, котрого й великі хлопцї бояли ся, слухав, коли Бара єму загрозила.

Коли Яков хотів стадо викупати і гнав его через ріку, саджав Бару якій небудь корові на хребет і говорив єї „Держи ся!“, а сам плив за стадом. Раз Бара добре не держала ся і зсунула ся до води; тодї витягнув єї Лишай за спідницю, а отець добре вибив. Питала ся тодї вітця, що мусить робити, як схоче пливати; отець показав їй як має порушати руками і ногами. Бара собі то затямила і так довго пробовала удержати ся над водою аж їй то удало ся. Так їй то подобало ся, що в лїтї рано і вечер купала ся і не лише пливаючи держала голову над водою, але й під водою. Але о тій єї спосібности крім вітця нїхто не знав. Від досьвіта до десятої години вечером не було пори, коли би Бара не купала ся, а нїколи топельника не видїла, отже не вірила в него і води не бояла ся. Як в само полудне так і о півночи бувала Вара під голим небом, в лїтї спала найбільше на стайни при отвертім вікнї, а однако нїколи єї не налякало, анї не бачила нїчого незвичайного. Раз коли була на пасовиску і лежала під деревом на краю лїса, а коло неї Лишай, пригадала собі байку о вандрівнику, що лежав також в лїсї під деревом і бажав дістати ся до палати до хорошої княжни, а за виповненє того бажаня хотів віддати ся чортови. Лише що згадав за чорта, а той вже стояв перед ним.

(Дальше буде).

зї публичної лїцитациї. — Оферти можна вносити найдальше дня 29 липня 1911 о год. 12 в полудне.

Загальні і поодинокі услівя будови як також дотичні пляни і иньші дотичні алеґати можна переглянути в відділї для удержаня і будови зелїзниць в будинку ц. к. Дирекциї зелїзниць у Львові, III поверх, двері 309, де також можна одержати формулярі на оферти, алеґати до оферт і поодинокі приписи для їх внесеня.

— **З'їзд польских лікарів.** В понеділок згромадили ся в Кракові з нагоди 50-лїтного ювилею „Przegląd-у lekarsk-ого“ представителї польских лікарів з Галичини, Німеччини і Росиї, а прибули на се торжество також славяньскі гості з Чех, Хорватиї і Росиї, між иншими звістний росийский учений Бехтерев. Львівске „Українсько-руске лікарске товариство“ репрезентоване на сім з'їздї д-ром Е. Озаркевичем і д-ром Вахнянином, котрий зложив привіт з'їздови в імени нашого товариства, зазначивши, що над творенем польскої науки співділало чимало учених Українців. Оногди зачав в Кракові свої наради з'їзд польских лікарів і природознавців.

— **Самоубийство вояка.** З Тарнова доносять: В недїлю 10 с. м. около 6 години відобрав собі житє вистрілом з карабіна жовнїр 57 п. п. Зінґер, родом з Домброви. Зінґер стояв на постерунку при порохівні за містом, коли прийшов до него командант варти, капраль і робив ему докори, що не сповняє як слїд служби. Тоді Зінґер зняв карабін з рамени, вистрілив до себе і упав трупом.

— **Прогулька з Буковини на Україну.** Сими днями гостила в Київі прогулька учеників, що сего року покінчили учительску семинарию в Чернівцях. В Київі они оглядали історичні памятки, церкви, музеї, їздили в Межигірє. Вівторок 18 с. м. були они в Каневі на Шевченковій могилї, а відтак удають ся до Полтави, до Катеринослава і на Днїпрові пороги. Всїх прогульковців є 23, з ними двох учителів пп. В. Сімович і В. Івасюк.

— **Banque Franco-Galicienne.** З почином проф. дра Йосифа Семірадзкого, дра Віктора Унґара, радника Йоркаша Коха, Еміля бар. Валїша і Константина ґр. Ромера, при співучасти деяких осіб з круга польскої еміґрациї — завязало ся в Парижи акцийне товариство під назвою „Banque Franco-Galicienne societe anonyme“ — з акцийним капіталом 1,200.000 франків, котрий зараз в першім роцї буде підвисшений до трох мілїонів. Як оповіщує Journal officiel de la Republique française осїдком товариства є Париж — а філїя має бути створена у Львові. Цїлию товариства є попиране розвою торговлї і промислу в Галичинї удїлюванем позичок, фінансоване і закладане промислових підприємств і т. д. Субскрипция, яку запорядив „Banque Nacional“, випала користно, так що нова інституция буде могла вийти в житє вже у вересни с. р. Тепер старають ся о позволене тутешних властий на утворене філїї у Львові. В тій справі буде інтервенїювати само французске правительство.

— **Засипані піском.** В Пронятинї, тернопільского повіта, копало двох 10-лїтних хлопців пісок. Один з них Заяць копав, а другий Вавчишин накладав на малий візок. В саме той час обірвала ся над ними верства піску і засипала обох хлопців. На крик дїтий, що бавили ся близько, прибігло кількох людий, вигорнули Вавришина і почали его ратувати, а не знали, що під піском ще є другий хлопець. Коли Вавришин віджив і сказав про Заяця, кинено ся тоді до вігребаня, але видобуто его вже неживого.

— **Огні.** В Дикові новім, цїшанівского повіта, згоріло в недїлю 16 с. м. поверх 100 будинків, вартости около 80.000 К. Причиною такої катастрофи був сильний вихор. Надлюдска праця при ратунку місцевої пожарної сокільскої „Сїчи“ і сусїдних Соколів супротив вихру мало на що придали ся, бо огонь обняв майже в одній хвили величезний простір з господарскими будинками.

Телеґрами.

Віденъ 21 липня. Вчерішна вечірна Zeit містить поголоску, яка розійшла ся в парламентї, що Коло польске наміряє підняти ся посередництва в ческо-німецкім спорі. Коло наміряє в найблизшім часї оповістити письмо, представляюче напрям своєї полїтики супротив правительства і більших сторонництв палати.

Берлин 21 липня. Із Скоплїє приходять чим раз більше непокоячі вісти. Замахи на офіцирів множать ся, альбаньскі католики переходять під команду магометаньских провідників. Турецкий кружляк, що прибув до Вальони, одержав приказ бомбардованя міста на случай забурень.

Льондон 21 липня. В дипльоматичних кругах кажуть, що росийске правительство не лише знало о намірах бувшого шаха Могамеда Алїого, але просто уложило цїлий той плян і спонукало его до контрреволюциї.

Льондон 21 липня. В кругах анґлїйскої дипльоматиї жадане Німеччини що до відступленя Конґа викликало обурене. Як кажуть, коли би кожда з держав підписаних на альжесірскім договорі зажадала такого відшкодованя, не стало би кольоній в Африцї. Виповнене того німецкого жаданя є для Анґлїї о много небезпечнїйше як відшкодоване Німеччини в Марокко.

Надіслане.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·57, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлю і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·[illegible] 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), **9·57**, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), **9·41**, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·**[illegible], 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·45 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.